

(CAT)

ESCENA 1

27.01.19–10.02.19

ARTISTES

Lucía Egaña, Laia Estruch,
Gustavo Marrone,
Marc O'Callaghan, Julia Spínola,
Marc Vives

COMISSARIS

David Armengol, Sonia Fernández
Pan, Eloy Fernández Porta,
Sabel Gavaldon, Anna Manubens

L'inici de *Les escenes* agrupa diverses arrencades possibles, incloent-hi la dificultat d'arrencar. Tot pensant com es podia començar, es va fer de l'inici en si mateix un escenari de partida. Aquest no és un principi únic, sinó múltiple. En el millor dels casos, l'expectativa d'aquesta primera escena obrirà línies dramàtiques que trobaran continuïtat al llarg de les escenes següents. Tot i que potser no, potser aquests inicis es perden en breu i en sorgeixen uns altres.

D'entrada, l'inici sorgeix de la biografia del lloc. Malgrat que abans ja s'havien organitzat exposicions d'art contemporani, va ser l'any 1994 quan La Capella va iniciar la seva programació regular dedicada a les arts visuals. Gustavo Marrone (Buenos Aires, 1962) va formar part de la primera de les exposicions. A més de ser l'inici històric i objectiu, les obres de Marrone fan entrar en escena una de les subjectivitats màximes del treball en l'art: el pensament cosmogònic, la potència de l'imaginari propi. Tesant l'arc temporal de l'exposició, es presenten, d'una banda, una selecció de pintures i dibuixos dels anys

noranta, i d'una altra, una proposta recent en la qual conviuen revistes d'època i una confessió magnificada: "l'evidència va poder amb totes les especulacions estètiques". Com una premonició, aquesta obra sembla advertir-nos que el que és evident, el que és contingent, el que és immediat, el cos i els afectes rivalitzen amb el que és històric i el que és especulatiu a l'hora d'explorar, exposar i relacionar pràctiques artístiques. Carnalitat i textualitat conjugades.

D'entrada, un inici es planteja com la necessitat de presentar-se davant un públic: l'*statement* de l'artista com a declaració d'intencions i carta de presentació; un moment previ, una expectativa, una capacitat de seducció, fins i tot abans de mostrar el treball propi. Un element potenciador per a qui sap fer-ho; una condemna per a qui no troba la fórmula. *Jingle* (2011), de Laia Estruch (Barcelona, 1981), és una versió musical d'aquesta declaració autoral que, a més, es busca, s'assaja i es repeteix, sostenint un preliminar. És cantar-se a un mateix com a exercici paròdic de resistència a la identitat de l'autor.

D'entrada, l'inici és el moment per posar les bases del relat i, en el nostre cas, fer entendre quina és la lògica que guiarà aquesta exposició. Com es construirà el relat, l'anar i venir entre obres, la posada en moviment. *Melodramas* és un llibre que Marc Vives (Barcelona, 1979) escriu el 1998, quan encara està cursant la carrera de Belles Arts. Es tracta d'una novel·la que sorgeix d'un treball de composició de paisatge. És, doncs, una escriptura que tradueix una composició de lloc, un mapa, una cartografia-partitura. L'escriptura reproduïx passejos i embolics (melodramàtics) entre diversos punts d'aquell paisatge inicial convertits en personatges, situacions, metàfores o decorats improbables. L'escriptura assaja entrelaçaments difícils d'estabilitzar a partir de permutacions de l'ordre d'aquests elements que produeixen una sensació de *morphing* narratiu constant.

El text confessa per moments el seu principi operatiu: "Això sí. Això no. Amb això podràs fer tal...Ara no he de... és clar que sí! No hi ha res més.

El que es toca és l'important". La relació entre escriptura i escenari físic, així com la seva coreografia frenètica i el seu rebuig del que és estable, ens diu alguna cosa sobre com es desenvolupa el que comença aquí.

Melodramas també és anar a buscar el principi del projecte complex i intens de dedicar una vida a l'art. No tan sols sent artista, sinó des de múltiples identitats que inclouen exercicis d'(auto)esborrament en diversos rols i col·lectius. *Les escenes* ha volgut fixar-se en maneres de fer o de nodrir un context més enllà de la producció i l'agència d'artista, per bé que sempre es tracti de formes de naturalesa artística.

D'entrada, l'exposició és entesa no com un retrat fix, sinó com una successió de moments d'intensitat. Durant la seva performance del 5 de febrer, Marc O'Callaghan (Barcelona, 1988) se servirà dels arcs del tarot per revisar i reformular, en forma d'invocació ritual, una dècada de treball. En el robatori que recentment va patir al Coagularium –el seu estudi a Barcelona– va desaparèixer gran part de l'arxiu musical de Coàgul, un dels múltiples projectes d'O'Callaghan. A partir d'aquesta circumstància

personal desafortunada, O'Callaghan es proposa coagular en viu una dècada sencera d'experimentació sonora, somàtica i performativa. Li servirà de guia una col·lecció de campanes que adquireixen un valor màgic en l'univers intraduïble de Coàgul.

D'entrada, un altre inici serien els dibuixos de Lucía Egaña Rojas (Münster, Xile, 1979), que són apunts de lectura. La seva sèrie *Pajas mentales* és un quadern de notes en què el que es transcriu no és el contingut discursiu d'un llibre, sinó la reacció físicocarnal que suscita. "Hi ha autores que em fan posar calenta, hi ha textos que m'exciten", diu l'artista en el text que acompanya els seus dibuixos, insistint en la part pulsional de tota investigació: "Es llegeix també amb la mà, es llegeix amb el cony". Una declaració d'intencions a favor d'una epistemologia encarnada que ressona amb Marrone en allunyar-se d'allò que és purament especulatiu i subratlla els fonaments libidinosos que sostenen també *Les escenes*. Egaña, a més, és una d'aquelles artistes que, des de posicions híbrides entre artista, activista i activadora de contextos i formats, ha donat forma a Barcelona, o l'ha deformada, en el millor sentit de la paraula.

D'entrada, una altra manera de començar apunta a la idea d'obra i a la seva condició física dins d'una

sala d'exposicions. A *Fardo* (2018), de Julia Spínola (Madrid, 1979), la materialitat i els seus processos conviden a entendre l'objecte artístic des d'una autonomia pròpia, una certa autonomia on l'inert –en aquest cas, un enorme fardell de cartró– sembla alliberar-se del que s'espera d'ell per quedar reduït a pura essència especulativa. Un procés d'esborrament que també afecta la matèria. És el desmemoriament entès com un exercici d'equilibris: la compressió que deriva de l'acumulació.

El fardell també serveix com a imatge de la quantitat de capes i la densitat d'elements que configuren la massa de vint-i-cinc anys d'activitat. Indueix a pensar que organitzar una exposició d'aniversari no pot consistir a explicar una història, sinó a tallar a través d'una història, mostrant seccions possibles, escenaris possibles, contagis possibles entre estrats, fins i tot amb elements que mai van ser aquí.

D'entrada, un inici, sis llindars.